

Tisztelt Igazgató Úr, Tanáraink! Kedves Szeretteink, végzős Osztálytársaim!

„Oh, a szárnyas idő hirtelen elrepül, s minden míve tűnő szárnya körül lebeg!”
Berzsenyi Dániel szavai jutottam eszembe, amikor beszédem megírására készültem. Megéreztem és megértettem a költő szavait, az idő tűnékeny és vannak olyan jelentős pillanatai, amikor minden összesűrűsödik. Ilyen ez az este is. Elérkeztünk ahhoz a naphoz, amit már olyan régóta vártunk, ez a szalagavatónk napja. Már hetek, hónapok óta foglalkoztat minket ez a nagy esemény. Délutánonként táncokat, dalokat, verseket próbáltunk, szövegeket gyakoroltuk.

A műsorkészítés, az ünnepre készülés során felidéződtek az elmúlt esztendő eseményei.

Még emlékszem, amikor az első nap beléptem az iskolába, minden olyan idegen volt. Az osztályban is csak egy-két ismerős arcot fedeztem fel. Akkor ismeretlenekként érkeztünk, majd barátságokat kötöttünk, és egy összekovácsolódott közösség tagjaiként fogunk majd távozni. Sosem felejtjük az együtt átélt rengeteg élményt! Még mindnyájan emlékszünk az első Gólyabálunkra, amikor hippiként táncoltunk a Hair című film egyik ismert dalára. Majd betlehemezéssel örvendeztettük meg az iskolánk diákjait és szüleinket. Az első évünket remek osztálykirándulással koronáztuk meg, amely során Budapest nevezetes helyeit jártuk körbe.

A tizedik osztályt már barátok között kezdtük. Ebben az évben a Tisza-tó vidékét ismerhettük meg közelebbről, itt váltunk csapattá, igazi osztályközösséggé. Most is élénken él az emlékezetemben a kép, amint az autóbusz oldalsó csomagtartójában ülve falatoztuk az ízletes gomolyát és a finom süteményeket.

Tizenegyedik osztályban több jelentős esemény is történt: az évfolyamtársainkkal mi rendezhettük az akkori Gólyabált, amelyen a lányok gyönyörű esküvői ruhában táncolhattak. Majd tavasszal megfordult a fejünkben az ötlet, hogy miért is ne rendezhetne a 11.B diáknapot. És mi megcsináltuk! Kampányunkban az iskolai szuperhősöket jelenítettük meg. A győzelem után nagyszerű diáknapot rendeztünk. Ezt az évet is remek osztálykirándulással zártuk az Aggteleki Nemzeti Parkban.

Majd elkezdődött a tizenkettedik év, amelyben most még a legnagyobb esemény a szalagavató. Ez az ünnep jelzi, hogy közelebb kerültünk életünk következő mérföldkövéhez, az érettségihez.

Életünk talán legszebb és legfontosabb szakaszát töltöttük és töltjük még néhány hónapig itt, a Váci Mihály Gimnáziumban. Felnőtté válásunk útja volt ez. A ma kitűzött szalag jelkép, az összetartozásunkat szimbolizálja. Annak a jelképe, hogy hosszú éveken keresztül együtt voltunk, szerettük, tiszteltük egymást.

A szalagavató után a következő előttünk álló megmérettetés, az érettségi, amire az itt szerzett tudásunkkal megfelelően felkészülhetünk. Ezért a tudásért pedig a tanárainknak jár a legnagyobb köszönet. Az ő segítségével megkomolyodtunk, fiatal felnőttekké váltunk. Azt hiszem, jellemünk alakulásában is szerepet játszottak tanáraink, hiszen az elmúlt 3 és fél évben időnk nagy részét az iskolában töltöttük. Ezúton szeretném Nekik megköszönni áldozatos munkájukat, azt, hogy mindig bizalommal fordulhattunk hozzájuk bármilyen problémánk volt; azt, hogy a feleltetések-dolgozatírások során emberségesek voltak, tudásuk legjavát nyújtva próbálták megkedveltetni velünk szeretett tantárgyukat, ami néha sikerült, néha nem. Köszönjük nekik a biztonságot, stabilitást adó értékeket - a gyökereket, és a jövőbe repítő magabiztosságot – a szárnyakat. Azt a sok időt is meg kell köszönnöm, amit ránk szántak, hiszen most is itt ülnek a közönség soraiban. Köszönetképpen osztályunk szalagját szeretnénk feltűzni Karsai Attila igazgató úrnak, Malinkó András és Kuskó Sándor igazgatóhelyettes uraknak, Bialkóné Horváth Krisztina diákmozgalmat segítő tanárnőnek és Rohályné Bacsó Beáta tanárnőnek, „pótosztályfőnökünknek”.

A legnagyobb köszönet Hronyecz Gabriella tanárnőnek jár.

Kedves Osztályfőnökünk! Köszönjük a törődést, a türelmet, a finomabbnál finomabb sütitet, azt, hogy szemet hunyt kisebb-nagyobb csínytevéseink felett. Külön köszönet jár Tanárnőnek, hogy egységgé kovácsolta az osztályunkat, megszervezte a felejthetetlen kirándulásokat, segített a rendezvényekre való felkészülésekben. Köszönjük, hogy megkérdezhettük, hogy „milyen az élet, s miért ilyen; hogy miért jó az ember; miért lesz gonosszá; hogy ki hova érhet, s hogy miért vagyunk itt.” Köszönjük, hogy kérdéseinkre mindig kaptunk választ, és problémáinkkal bármikor bátran fordulhattunk Tanárnőhöz, odafigyelésével mindig segített az élet útvesztőjében eligazodni. Megtanított arra minket, hogy mindig legyenek céljaink. Összefoglalva: az életre nevelt minket. Mindezért a sok jóért egy ajándék dalt, virágot és szalagot szeretnénk átadni Osztályfőnökünknek.

Drága Szüleink, Szeretteink!

Ebben a fontos, ünnepi pillanatban szólnunk kell a háláról, amellyel azoknak tartozunk, akik egész eddigi életünkben biztos és szeretetteljes háttérrel nyújtottak számunkra, és akikről tudjuk, hogy a későbbiekben is számíthatunk majd rájuk.

Rájöttem, hogy a család egy festővászon, melyre legszebb reményeket festjük - tökéletlenül és hanyagul, hiszen mind amatőrök vagyunk az életben. De ha nem összpontosítunk túlzottan a hibáinkra, csodálatos kép tárul szemünk elé. És megtanuljuk, hogy nem a kép szépsége érdemli ki a hálánkat – hanem az, hogy egyáltalán festhetünk.

Szeretetünket és hálánkat virággal is szeretnénk kifejezni Szüleinknek!